

Kreaprenör®

Institute for
Strategic Research

Büntudat helyett belső béke

Magyar-svéd felhívás

Sinnesro istället för Skuldmedvetande

Svensk-Ungersk Maning

Peace of Mind rather than Compunction

Swedish-Hungarian Call

Innere Ruhe statt Schuldgefühle

Vin ungarisch-schwedischer Aufruf

Transformer la conscience de sa culpabilité à la paix interne

Appel Suédois-Hongrois

Gemoedsrust in plaats van schuldbewustzijn

Zweeds-Hongaarse oproep

Paz mental en vez del remordimiento

Petiția hongară-sveacă

Mielen rauha syyllisyyden sijasta

Ruotsalais-Uunkarilainen Vetoamus

Вместо угрызнения совести – внутренний мир

Венгеро-шведское Воззвание

Umjesto svijesti krivice unutrašnji mir

Madarsko-Svedski Apel

Liniaștea interioară în loc de muștrări de conștiință !

Petiție suedeză-maghiară

Umesto svesti krivice unutrašnji mir

Madarsko-Svedski Apel

Замість мук сумління - внутрішній мир

Угорсько-шведське Звернення

Bűntudat helyett belső béke	3
Sinnesro istället för Skuldmedvetande (<i>transl. Anikó BRÓDY</i>)	6
Peace of Mind rather than Compunction (<i>transl. István E. CSÓKA</i>)	9
Innere Ruhe statt Schuldgefühle (<i>transl. Andrea VIG</i>)	12
Transformer la conscience de sa culpabilité à la paix interne (<i>transl. Emese UGRIN</i>)	16
Gemoedsrust in plaats van schuldbewustzijn (<i>transl. András LÁSZLÓ</i>)	20
Mielen rauha syllisyyden sijasta (<i>transl. Matti PITKANEN PhD</i>)	24
Paz mental en vez del remordimiento (<i>transl. Hajnalka SÓLYOM</i>)	28
Вместо угрызнения совести – внутренний мир (<i>transl. Viktória LEBOVICS</i>)	32
Umjesto svijesti krivice unutrašnji mir (<i>transl. Szása BARACSKAI</i>)	36
Liniaștea interioară în loc de muștrări de conștiință ! (<i>transl. Károly BANDI</i>)	39
Umesto svesti krivice unutrašnji mir (<i>transl. Gyöngyi Major</i>)	42
Замість мук сумління - внутрішній мир (<i>transl. Viktória LEBOVICS</i>)	45

ISBN 963 868 607 3

© 2006. Stratégiakutató Intézet, Nagykovácsi, Magyarország (Hungary)

© 2006. Kreprenör AB, Stockholm, Sverige (Sweden)

Bűntudat helyett belső béke

Európa lelki-szellemi felszabadulása

Magyar-svéd felhívás

Európának okkal van gyakran bűntudata, ha viszont Európának nincs átfogó bűntudata, az még rosszabb.

Európa a modern történelem sikeres kontinense, miközben Európa a modern történelem szégyene.

Európa száz éve a földi civilizáció legerősebb kontinense volt, Európa ma a világ talán legerőtlenebb kontinense.

Nemcsak az a baj, hogy Európa a kontinensek gazdasági versenyében jelenleg csak harmadik, hanem az, hogy elvesztette belső békéjét, és nem találja helyét. Nincs önbecsülése, és szégyenérzetét a személyes és a társadalmi tudattalanba süllyeszti el.

Európának – többek között - három szörnyű bűne van:

1. Európában az elmúlt kétezer évben szinte minden királyságban, államban és demokráciában egymást követték a belső egymás elleni harcok, vagy a polgárháborúk;
2. Európában az elmúlt kétezer évben egymást követték a királyságok, a kisebb-nagyobb birodalmak, vagy a modern államok közötti háborúk;
3. Európa az elmúlt kétezer évben a földi civilizáció más kontinensein is – Amerikától Ázsiáig vagy Afrikáig – szinte felmérhetetlen pusztításokat hajtott végre, s ezekbe gyakran belejátszott az elfogult-dogmatikus szellemi-vallási magatartás.

Ebből az önpusztításból és pusztításból szinte minden intézmény és szervezet kivette részét: egyház, állam, hadsereg, vagy például a gazdaság, és az intézmények mellett számtalan európai polgár önként is.

Ezen a tényen mit sem változtat, hogy a többi kontinens sem ártatlan és a szörnyű pusztítások ott sem maradtak el.

Az emberéletben, a természetben, a vallásokban, a kultúrákban, vagy az épített környezetben okozott kár felbecsülhetetlen és pótolhatatlan. Az

okozott kár nem feledtethető avval, hogy Európa közben modernizálta magát és az államok felében az életszínvonalat viszonylag magasra emelte.

Európa nem tudja feldolgozni az elmúlt kétezer évet. Nem meri önmaga előtt sem bevallani, hogy egy-egy században Európán belül, vagy az európaiak más kontinensen hány embert gyilkoltak meg fizikailag és/vagy lelkiileg. Mert nemcsak a fizikai pusztítás-önpusztítás tombolt, hanem a lelki megaláztatás, a legrafináltabb állami-hatalmi és gazdasági tönkretétel is.

Európa önmaga előtt sem meri beismerni, hogy mérhetetlen felhalmozott tartozása van, egyrészt egy-egy európai államnak, vagy államot nem is alkotó népnek, másrészt Európán kívül a különböző kontinensek birodalmainak, államainak vagy a már teljesen kipusztult népeknek.

Európa láthatóan nem meri azt a kérdést felvetni, hogy az elmúlt kétezer évben szükségszerű és kikerülhetetlen volt-e ez a töménytelen rombolás és irdatlan pusztítás, vagy legalább egy-egy korban esélyt volt-e vagy lehetett-e volna a károk mérséklésére és erőszak-mentesebb konfliktuskezelésre.

Európa nem mer szembenézni azzal a problémával, hogy a polgárháborúk, háborúk és világháborúk oka szinte minden esetben az adott kor szellemi-tudásbeli, s lelki-tudati állapotában keresendő. Európa máig nem értette meg, hogy bármennyire is büszke tudományos vagy technológiai fejlődésére, ezek az eredmények legalább annyi keservet hoztak, mint örömet.

Európa tudata messze nincs azon a szinten, hogy elnyomott bűntudata helyett megváltást ígérő bűnbánata legyen. Sem magának, sem másoknak nem kínál feloldozást. Egyetlen európai állam, s egyetlen európai szervezet sem mondott még le az – egyébként a régi elvekkel talán indokolható - pusztítás jogáról, a pusztítás „erkölcséről”. Még mindig vannak olyan politikusok, szervezetek, gondolkodásmódok, akik azt hiszik, hogy erőszakkal kivívhatják érdekeik és értékeik érvényesülését. Amíg ez előfordul, világosan demonstrálja, hogy Európában nincs Európa, mert van olyan (valóságos vagy vélt) elnyomás-megaláztatás, amit az érdekeltek békés eszközökkel orvosolhatatlannak tartanak.

Európának ezért nincs hite, nincs álma, nincs jövőképe. Európának alig van fogalma arról, hogy az új világgal veszít, vagy nyer, vagy milyen arányban nyer és veszít. Nem képes egységben látni a globalizációt és lokalizációt, nem képes megkülönböztetni a funkcionális és szubsztanciális globalizációt. Nem képes túllépni az ipari kor társadalmán és mentalitásán, nem képes hinni az univerzális-spirituális paradigmaváltásban, nem képes bízni az új tudás- és

tudatalapú korszakban, és mindez azért van, mert Európa korszelleme és kortudata gyakran elfáradt, tisztázatlan, és reményfogyott.

Európa addig nem léphet be a jövőbe, amíg önmagának és az emberiségnek nem vallja be bűneit, és nem kér bocsánatot. Pedig csak így juthatunk a belső békéig is.

Európa addig nem oldozódik fel bűnei alól, amíg nem emel szimbolikusan emlékművet bűnei bevallásának. Állítsunk fel tehát Európa egy vagy több pontján egy olyan Emlékművet, amely önmagunknak és másoknak is tanúsíthatja, hogy legalább utólag beláttuk és elismertük bűneinket. A bevallás ne legyen önmegaláztatás, de ne legyen számító taktikai színjáték se. Legyen ez az emlékezés egyszerűen a belátás, a megbánás, a bocsánatkérés, és a magasabb tudatminőség szeretetének szimbóluma.

Ez az emlékmű Európát egyrészt emlékeztetheti saját bűneire, másrészt az európai tudat így felszabadulhat büntudata alól, harmadrészt figyelmeztethet arra, hogy a háború bármely formája és módja, a pusztítás-önpusztítás, a világnézet és származás miatti tömeges emberirtás, a kegyetlen vagy rejtett-finom megaláztatás, a lelki-idegi megtöretés és meghurcoltatás, az állami-hatalmi önkény minden módja, az ellenségglyártás és tönkretétel, a gazdasági-pénzügyi külső-belső gyarmatosítás, az elfogult-dogmatikus gondolkodás, a másokkal szembeni fölény, s végül a transzcendens világ és a vallás felszámolására irányuló törekvés nem lehet alternatíva. Nem is járható út. Nem old meg semmit, legfeljebb a győztesekben és a vesztesekben egyaránt hamis tudatot ébreszt. Egy ilyen kontinensen mindenki vesztes.

Nem indokolt, hogy Európa a következő kétezer évben is úgy maradjon fent, ha egyáltalán az európai kultúra és tudat pozitív erőforrásként megmarad, hogy a folytatás csak az áron őrzi meg Európa népeit, kultúráit és hiteit, ha végtelen-szüntelen történetként a pusztítás, s az ezt elfogadó és megengedő pusztítás-elvű gondolkodása és technológiája folytatódik.

Európai népei és államai, közösen állítsuk fel a megbánás emlékműveit, s tegyük ezt oly módon, hogy örök időkre emlékeztessen bennünket arra az igazságra, miszerint a békés együttélés, együttlétezés a valódi belső béke elérésével valósítható meg.

Sinnesro istället för Skuldmedvetande

Ett försök att ge Europa en ny andlig profil

Svensk-Ungersk Maning

Välgrundade skuldkänslor uppkommer ofta i Europa, men om Europa inte hade något övergripande skuldmedvetande vore det etter värre.

Europa är visserligen den moderna historiens succé-kontinent men är på samma gång den moderna historiens skamfläck!

För hundra år sedan var Europa civilisationens starkaste fäste för att idag istället framstå som världens kanske allra svagaste kontinent.

Problemet är inte enbart att Europa bara ligger på tredje plats i den ekonomiska konkurrensen men fr.a i det faktum att Europa har förlorat sin "sinnesro" och inte finner sin rätta plats. Europa saknar självförtroende och dränker sina skuldkänslor i sitt personliga och sociala undermedvetande.

Europa har minst tre dödssynder på sitt samvete:

1. I Europa har i nästan alla länder under 2000 år förekommit inre stridigheter och en serie inbördeskrig.
2. Under samma tid har Europa härjats av en lång rad krig mellan kungadömen, större eller mindre "imperier" eller moderna stater.
3. Europa har också under 2000 år utfört omätlig förstörelse av civilisationer i andra kontinenter – Amerika, Asien och Afrika – och det har ofta skett i namn av olika dogmatiska religioner.

Praktiskt taget alla slag av institutioner och organisationer har deltagit i denna självdestruktion och ödeläggelse – kyrka, stat, krigsmakt likaväl som näringslivsorgan och oräkneliga enskilda individer för egen räkning.

Det är inget försvar att andra kontinenter inte heller är oskyldiga och också bidragit till förödelsen.

Den skada som vållats mänskligt liv, natur, religion och kultur samt mänskliga livsmiljöer är ofattbar och irreparabel. Den tillfogade skadan överskuggas inte av att Europa samtidigt moderniserades och höjde sin egen levnadsstandard, i varje fall i hälften av dess länder.

Europa har inget godtagbart försvar för sitt 2000-åriga agerande och har inte modet att ens för sig själv tillstå hur många människor som fysiskt och/eller mentalt dödats av européer både i Europa och i andra kontinenter. Det handlade nämligen inte bara om fysiskt våld utan även om förnedring och kallt beräknat statligt ekonomiskt förtryck.

Europa vill inte heller erkänna ens för sig själv sin enormt stora skuldbörda, dels mot enskilda europeiska stater och ”statslösa” individer, dels gentemot helt bortopade grupper av människor utanför Europa.

Uppenbarligen vågar Europa inte aktualisera frågan om huruvida alla dessa förödande handlingar var nödvändiga eller om det inte, i varje fall ibland, hade kunnat gå att lösa konflikterna något mindre våldsamt.

Europa vågar inte ta upp problemet att orsaken till inbördeskrig, andra väpnade konflikter och världskrig nästan alltid är grundad i det intellektuella och mentala medvetandet vid varje given tidpunkt. Europa har ännu inte insett att de vetenskapliga och teknologiska framsteg som man är så stolt över i varje fall har åstadkommit lika mycket bitterhet som lycka.

Det europeiska medvetandet är långt ifrån den ånger som leder till försoning istället för undertryckta skuldkänslor. Ej heller erbjuder Europa någon frist vare sig för sig själv eller för andra. Det finns inte en enda europeisk stat eller annan organisation som givit avkall på sin på obsoleta principer grundade rätt att ta till våld – ett slags ”destruktionsetik”. Det finns alltså politiker, organisationer och tankesmedjor som på fullt allvar tror att de kan nå framgång för sina intressen och värden genom aggression. Så länge detta råder står det klart att det inte finns något Europa i Europa, eftersom ett sådant förtryck och sådan förnedring är kontraproduktiv i mänskliga relationer.

Allt detta visar att Europa saknar tron på, drömmen om och visionen för framtiden. Europa har knappast någon idé alls över om man förlorar, vinner eller i vilken utsträckning man förlorar eller vinner i den nya världen. Europa förstår inte samspelet mellan ”globalisering och lokalisering”, heller inte distinktionen mellan funktionell och substantiell globalisering. Europa saknar förmåga att se bortom industri-epokens samhälle och mentalitet, likaså att tro på det universella andliga paradigmskiftet och därmed också på en framtid byggd på ny kunskap och medvetenhet. Skälet till allt detta är att den europeiska tidsandan och medvetenheten är uttömd, oklar och helt utan hopp.

Europa kommer inte loss utan att bekänna sina synder inför sig själv och mänskligheten samt göra avbön. Detta är enda vägen till sinnesro. Europa får inte syndaförlåtelse förrän ett symboliskt ”syndabekännelsemonument” upprättas. Låt oss skapa sådana monument på olika platser i Europa, som ett vittnesbörd att vi åtminstone i efterhand upptäckt och tillstått vårt syndaregister. En sådan bekännelse skall inte bli självförnedrande men inte heller bara en kalkylerad tom gest. Låt den istället helt enkelt bli en symbol för eftertanke, ånger, ursäkt och uppskattning av medvetenhet på en högre nivå.

Detta monument kan å ena sidan få Europa att erinra sig sina synder, å andra sedan också befria Europa från sina skuldkänslor. För det tredje kan det varna för varje form och medel för krig, all slags förstörelse, ideologiskt motiverade mord, varje grym eller dold förnedring, psykisk terror och smutskastning, varje form av statsdespotism, falskhet och ödeläggelse, ekonomisk/finansiell kolonisation, dogmatiskt tänkande, överhöghet mot andra människor samt slutligen alla attacker mot människors religion och andliga liv. Inget av allt detta är ägnat att lösa några problem utan väcker istället felaktiga impulser hos både vinnare och förlorare. Alla är i själva verket förlorare i en kontinent där sådant sker.

Om europeisk kultur och medvetande ska fortsätta att vara en positiv resurs har Europa inte rätt att fortsätta som hittills, med att bevarande av Europas folk, kultur och religion kräver förstörelse som en never-ending story med accepterande av eftergiven teknologi och dito tänkande.

Folk och stater i Europa!

Låt oss tillsammans skapa monument över vår ånger och låt oss göra det så att det hjälper oss att bevara denna sanning för evigt:

Fredlig samexistens kan bara skapas och fortleva genom att uppnå en verklig sinnefrid.

Peace of Mind rather than Compunction

Liberating Mentality and Spirit of Europe

Swedish-Hungarian Call

Well-grounded sense of guilt often arises in Europe; however if Europe has no overall sense of guilt that will be even worse.

Europe is a successful continent of modern history; meanwhile Europe is the shame of modern history.

Hundred years ago, Europe was the most powerful continent of the global civilization; today, Europe is probably the weakest continent of the world.

The problem is not merely that Europe is only the third best in the economical competition of continents today, but that she has lost its peace of mind, and does not find its place. She has no self-esteem, and sinks her remorse into the personal and social subconscious.

Europe, among other things, has three dreadful sins:

1. In Europe in the last two thousand years almost in every kingdom, state or democracy inner fights or civil wars were following each other;
2. In Europe in the last two thousand years wars came after wars between the kingdoms, smaller-larger empires or modern states;
3. Europe in the last two thousand years carried out immeasurable destructions on other continents of the terrestrial civilization as well – in America, Asia and Africa –, and often the biased, dogmatic type of intellectual religious behaviour played a role.

Almost all the institutions and organizations did their share in this self-destruction and havoc: church, state, army or, in addition to economy and institutions, also countless European citizens on their own account.

It does not make any difference that other continents are not innocent either, and also they have had their awful ruinations.

The damage caused in human life, nature, religion, culture or in man-made surroundings is inestimable and irreparable. The caused harm is not to efface

by the fact that Europe meanwhile modernized herself and raised the living standards quite high in half of the states.

Europe is not able to treat the last two thousand years. She does not have the courage to face – even for herself – how many men were killed physically and/or mentally by Europeans both in Europe and in other continents in certain centuries. Since not only physical destruction - self-destruction rampages took place; but there were also mental humiliations as well as the most shrewd state-power economic ruinations.

Europe does not have the courage to face – even for herself – that she has an accumulated debt of enormous amount, partly toward individual European states and people not constituting a state, partly toward empires, states or toward the fully wiped out groups of people outside Europe.

Obviously Europe does not dare to raise the question, whether in the last two thousand years all those ruinations and huge devastations was by necessity and unavoidable; or there were or could have been chances –at least on few occasions – to reduce the damage made and to solve the conflicts in less violent way.

Europe does not dare to face the problem that the cause of civil wars, wars and world wars are almost always to find in the intellectual- knowledge, mental-consciousness state of the given age. Europe still has not realized that, even though she is proud of the scientific and technological progress, those results have brought about at least as much bitterness as happiness.

The consciousness of Europe is far from having remorse promising redemption instead of her suppressed sense of guilt. Neither for herself nor for others does she offer shrift. There is not a single European state, not a single European organization which gave up the – maybe justified by obsolete principles - right to destroy, the “ethics” of destruction. There are still such politicians, organizations and schools of thought who believe that they can achieve the triumph of their interests and values by aggression. So long it occurs it clearly demonstrates that there is no Europe in Europe; since such a (real or imagined) oppression-humiliation exists which is considered incurable peacefully by the parties involved.

This is why Europe has no faith, has no dream, and has no vision for the future. Europe has almost no idea at all regarding if she loses, wins or in what percent she loses or wins in the new world. She is not able to see globalization and localization in unity, not able to make distinction between

functional and substantial globalization. She can not step beyond the society and mentality of the industrial age, not able to believe in the universal spiritual paradigm shift and can not have faith in the new knowledge and consciousness based period. The cause of all this is that European spirit and consciousness of the age is often exhausted, unclear and out of hope.

Europe can not enter the future until she does not confess her sins to herself and to humanity and makes her apologies. Yet, this is also the only way to reach peace of mind.

Europe will not be absolved of her sins, until a symbolic memorial of the admission of guilt is erected. Let us put up such a Monument on some spots in Europe, which attests us and others that we recognized and admitted our sins at least afterwards. This confession shall not be self humiliation, but also not a calculating business for show. Let this remembrance be simply symbol for consideration, regret, apology and the love of a higher state of consciousness.

This memorial on one hand can serve to make Europe remember of her sins; on the other hand European consciousness can become free of guilt feelings. Thirdly, it can warn that any kind and means of war, any destruction-self-destruction, homicide because of ideological reasons or origin, any cruel or concealed-subtle humiliation, the breakage of soul and nerve and mire, any way of state-power despotism, enemy fabrication and ruination, economic-financial domestic and foreign colonization, preoccupied dogmatic way of thinking, superiority over others, and finally efforts to eliminate the transcendent world and religion, none of them can be an alternative. Neither is it a way to go. It does not solve problems, but awakes false consciousness in the winners and losers alike. Everybody loses on a continent like that.

It is not justified for Europe to subsist in the next two thousand years, - in case European culture and consciousness do prolong as a positive resource - that preserving the people, cultures and beliefs of Europe comes at the price that the destruction as an infinite-unceasing story and its acceptive permissive technology and thinking goes on.

People and states of Europe! Let us all together set up the memorials of regret, and let us do it so that it helps us keep in mind the truth forever: peacefully living together, coexistence comes through by achieving a real peace of mind.

Innere Ruhe statt Schuldgefühle

Seelisch-Mentale Befreiung Europas

Ein ungarisch-schwedischer Aufruf

Europa hat oft nicht ohne Grund Schuldgefühle. Aber hätte Europa doch keine umfassende Schuldgefühle, wäre das noch schlimmer.

Europa ist ein erfolgreicher Kontinent der modernen Geschichte und doch ist er der Schamfleck der modernen Geschichte.

Europa war noch vor hundert Jahren der stärkste Kontinent der weltlichen Zivilisation, doch ist er heute der vielleicht kraftloseste Kontinent auf der Erde.

Es ist nicht das einzige Problem, dass Europa zurzeit auf dem dritten Platz des wirtschaftlichen Wettstreites steht, sondern auch, dass er seine inneren Frieden verloren hat, und seinen Platz nicht mehr findet. Es hat keine Selbstachtung mehr, und sein Schamgefühl versenkt er in einem persönlichen und sozialen Unterbewusstsein.

Europa hat – unter anderen – drei schreckliche Sünden:

1. In Europa folgten in den letzten zweitausend Jahren in fast allen Königreichen, Staaten und Demokratien interne oder gegenseitige Kämpfe oder Bürgerkriege aufeinander;
2. In Europa folgten in den letzten zweitausend Jahren Kriege zwischen Königreichen, kleineren und größeren Reichen oder moderne Staate;
3. Europa hat in den letzten zweitausend Jahren, auch auf anderen Kontinenten der weltlichen Zivilisation – von Amerika bis Asien oder Afrika – eine fast unvorstellbar große Verwüstung durchgeführt, wobei es oft eine blind - dogmatisches Idee - und Religionsverhalten eine große Rolle spielte;

Zu dieser Selbstvernichtung und Verwüstung haben fast alle Institutionen und Organisationen ihren Teil beigetragen. Kirche, Staat, Militär oder beispielsweise die Wirtschaft, und neben den Institutionen auch zahlreiche europäische Bürger, oft als Freiwillige.

An dieser Tatsache ändert es nicht einmal, dass die andere Kontinente daran auch nicht ganz unschuldig sind, die schreckliche Verwüstungen haben auch dort nicht auf sich warten lassen.

Der Schaden in Menschenleben, Natur, Religionen, Kulturen oder in den ausgebauten Umgebungen ist unfassbar und nicht mehr wieder gutzumachen. Der verursachte Schaden kann dadurch, dass Europa sich währenddessen schon modernisierte und in den Hälften der Staaten der Lebensstandard gewissermaßen erhöhte, nicht ungeschehen gemacht werden.

Europa kann die vergangenen zweitausend Jahre nicht verarbeiten. Hat nicht einmal den Mut einzusehen, dass in einigen Jahrhunderten, innerhalb von Europas Grenzen, oder Europäer auf andere Kontinenten wie viele Menschenleben physisch und/ oder psychisch vernichteten. Denn nicht nur die physische –Selbstvernichtung tobte, sondern auch die psychische Erniedrigung, die pffigste staatlich-machtliche und wirtschaftliche Vernichtung.

Europa hat nicht einmal den Mut einzugestehen, dass es verschuldet ist, einerseits an einigen europäischen Staaten, oder an einem Volk, das nicht einmal einen Staat besitzt, andererseits an verschiedener Großmächten, Staaten oder gar ganz ausgestorbene Völker anderer Kontinenten, außerhalb Europa.

Europa hat deutlich nicht den Mut sich die Frage zu stellen, ob diese unzählreiche Vernichtung und schreckliche Zerstörung in den vergangenen zweitausend Jahren auch nötig und unausweichbar waren, oder gar in einigen Jahrhunderten die Möglichkeit zu einer gewaltloseren Konfliktlösung und Linderung der Schäden bestanden habe oder hätte.

Europa wagt nicht einmal sich gegen das Problem zu stellen, dass die Gründe der Bürgerkriege, Kriege und Weltkriege fast in jeden Fall in dem mental- wissenschaftlichen und seelischen Bewusstsein der gegebenen Epochen zu suchen sind. Europa hat bis zum heutigen Tag nicht richtig begriffen, dass egal wie stolz die wissenschaftliche oder technische Entwicklungen es gemacht haben, die verursachten mindestens so viel Leid, wie Freude.

Europas Bewusstsein ist weit entfernt von dem Nivo, wo statt seinem unterdrückten Schuldbewusstsein, Erlösung von alle seiner Sünden versprechen werden könnte. Es bietet sich eine Erlösung weder für sich, noch für Andere. Kein einziger europäischer Staat oder europäische Organisation hat sein – vielleicht mit den früheren Prinzipen noch

begründbaren – Recht auf Zerstörung, und sein Recht auf die „Moral“ der Zerstörung aufzugeben. Es gibt immer noch einige Politiker, Organisationen, Denkweisen, die noch daran glauben, dass sie mit Gewalt ihre Interesse und Werte zur Geltung bringen können. Solange dies vorkommen kann, demonstriert es deutlich, dass es besteht im Europa kein Europa, bis es solche (reale oder für real gehaltene) Verdrückung-Schmache gibt, die die Betroffene mit friedlichen Mitteln nicht für lösbar halten.

Deswegen hat Europa kein Glauben, keinen Traum und keine Zukunftsvorstellung. Europa hat wohl wenig Ahnung davon, ob er mit einer neuen Welt gewinnt, oder verliert, oder in welcher Masse er gewinnt, oder verliert. Ist nicht im Stande die Globalisation und Lokalisation als Einheit zu sehen, ist nicht fähig die funktionale Globalisation von substantieller unterscheiden. Ist nicht fähig sich von der Mentalität der Industrialisierungsgesellschaft zu befreien. Nicht fähig an der universal-spirituellen Paradigmenwechsel zu glauben, ist unfähig einer Epoche mit einem neuen Wissen- und Bewusstseinbasis zu vertrauen, und all das geschieht, weil Europas Zeitgeist und Zeitbewusstsein oft ermüdet, unklar und aussichtslos ist.

Europa hat so lange keine Zukunft, bis er seine Sündigung für sich selbst und für die Menschheit nicht eingesteht, und sich nicht entschuldigt. Aber nur so können wir auch zur inneren Ruhe gelangen.

Europas Schuld kann solange nicht vergeben werden, bis es fürs Erkennen ihrer Sünden kein symbolisches Denkmal setzt. Lasst uns also in einem, oder in mehreren Punkten Europas ein Denkmal setzten, das für uns und für Andere beweisen kann, dass wir unsere Sünden wenigstens im nachhinein eingesehen und eingestehen haben. Das Einsehen soll kein Selbsterniedrigung, aber auch kein geplant-taktisches Theaterspiel sein. Unser Gedenken soll einfach ein Einsehen sein, eine Entschuldigung, ein Symbol der Liebe von einem höheren Bewusstsein.

Dieses Denkmal soll einerseits uns und Europa an unseren eigenen Sünden erinnern, andererseits kann dadurch das europäische Bewusstsein so von seinen Schuldgefühlen erlöst werden. Drittens kann es uns darauf aufmerksam machen, dass Kriege aller Art, die Zerstörung und Selbstvernichtung, die Massenmord der Menschen auf Grund ihren Herkunft, die grausame oder verhüll-feiner Erniedrigung, psychische Terror und Bloßstellung, Machens, Staats Tyrannie in allen Formen, Feindlichkeit, die wirtschaftlich-finanzielle äußere und innere Kolonialisierung, die

dogmatische Denkweise, die Überlegenheit gegen Anderen, und zum Schluss die Vorsetze zur Liquidierung der transzendentalen Welt und Religion kann keine Alternative sein. Ist auch nicht machbar. Ist auch keine Lösung, kann höchst in den Gewinnern und Verlierern das gleiche falsche Bewusstsein erwecken. Auf so einem Kontinent sind alle Verlierer.

Es ist nicht gerechtfertigt, dass Europa die nächsten zweitausend Jahre weiter so existieren soll, wenn, überhaupt die europäische Kultur und Bewusstsein als positive Energiequelle erhalten bleiben werden kann. In weiteren können die Völker Europas und ihre Kultur, Glauben verschont bleiben, wenn sie als eine ewig dauernde Geschichte neben die Vernichtung, und die dies akzeptierende und zulassender Zerstörungsprinzip, Denkweise und Technologie weiterhin funktionieren können.

Völker und Staate Europas! Lasst uns gemeinsam die Denkmäler der Reue erheben, so, dass es uns an die Wahrheit in allen Ewigkeiten erinnert. An die Wahrheit, dass wir nur durch friedlichen Zusammenleben und Zusammenexistieren zur echten inneren Ruhe gelangen können.

Transformer la conscience de sa culpabilité à la paix interne

Libération mentale et spirituelle de l'Europe

Appel Suédois-Hongrois

L'Europe a souvent des raisons fortes pour avoir le conscience de sa culpabilité; mais le pire de tout si elle n'en a pas.

L'Europe est un continent heureux de l'histoire moderne; mais elle est aussi la honte de l'histoire moderne.

Il y a cent ans, l'Europe fût le continent le plus fort parmi les civilisations terrestres; aujourd'hui elle est un des continents les plus épuisés.

Il est bien grave que l'Europe d'aujourd'hui n'occupe que la troisième place dans la compétition économique des continents; ce qui pis est la perte de sa paix interne et du respect de soi-même; sa honte est enfoncée dans l'inconscience sociale et individuelle. L'Europe ne trouve donc plus sa place.

L'Europe a commis, entre d'autres, trois péchés impardonnables:

1. Au cours des deux derniers millénaires, les luttes (pour le pouvoir) et les guerres civiles se succédaient sans cesse dans presque tous les états européens soient royaumes ou démocraties.
2. Au cours des deux derniers millénaires, les guerres entre les royaumes.
3. Au cours des deux derniers millénaires, l'Europe commettait des destructions (désolations) incommensurables partout sur les continents de la civilisation terrestre - de l'Amérique à l'Asie ou à l'Afrique - dont l'intolérance religieuse et intellectuelle enracinée dans l'esprit préconçu et dogmatique y jouait souvent pour une bonne part.

Les plus parts des institutions et les organisations y compris l'Eglise, l'état et l'armée prenaient part à cette autodestruction quasi totale. En outre de l'économie et des institutions, les citoyens européens y s'engageaient librement et en grand nombre.

Il ne change rien au fait que les autres continents ne sont plus innocents et les destructions épouvantables n'y manquent non plus.

Les dégâts causés à la vie humaine, à la nature, aux religions, aux cultures ou à l'environnement architectural sont inestimables et irréparables pour toujours. Le fait que l'Europe s'est modernisait entre temps et que le niveau de la vie est devenu relativement élevé dans la moitié de ses états n'efface pas les dommages.

L'Europe est incapable de traiter les deux milles ans passés. Elle n'a pas de courage de reconnaître combien du monde fut supprimé physiquement ou psychiquement par les européens – au cours des certains siècles - soit en Europe soit sur les autres continents. Certes, non seulement la destruction physique / l'autodestruction, faisait rage mais aussi l'humiliation mentale et la détérioration la plus raffinée de l'état-pouvoir et de l'économie.

L'Europe n'a pas de courage de reconnaître qu'elle a accumulé une énorme dette envers quelques pays et peuples n'ayant pas un état propre, d'une part, et envers d'autres états ou d'empires et des peupels déjà disparus situés et vécus sur les continents différents loin d'Europe, d'autre part.

Visiblement, l'Europe n'a pas de courage de poser les questions suivantes: les ruines innombrables et l'énorme dévastation causées étaient-elles nécessaires et inévitables; y avait-il des chances qu'on réduise les dommages en quelques cas au moins et qu'on puisse traiter les conflits avec moins de violence.

L'Europe n'a pas de courage d'affronter le problème des guerres, des guerres civiles et des guerres mondiales dont les causes le plus souvent doivent être cherchées dans l'état spirituel et de conscience de l'époque concernée. Jusqu'à présent, l'Europe n'a pas compris que le développement scientifique et technologique dont elles est si fière portait autant de malheurs que de bonheurs.

La conscience de l'Europe dûe au sentiment de sa culpabilité refoulée demeure bien en dessous de ce qu'on attende de la pénitance accomplissant la délivrance espérée. L'Europe incapable de s'absoudre et ne donne non plus l'absolution aux autres. Aucun état et aucune organisation européenne n'abdiquait pas encore son droit à la destruction, à l'éthique „de destruction” dont les concepts anciens se donnent pour justification. On rencontre toujours des politiciens, des organisations de même que des tours de pensée qui croient l'exigibilité des intérêts et des valeurs par la violence. Il est clair que ces idées en démontrant l'existence de l'oppression et de

l'humiliation (réelles ou putatives) - dont les participants trouvent inarrangeables à amiable - empêchent d'établir une Europe en Europe.

C'est pour cela que l'Europe manque de fois, de rêve et de vision. Quant à la nouvelle ère, Europe n'a aucune idée de ce qu'elle gagnera ou perdra et ne connaît surtout pas la proportion entre les pertes et les bénéfices possibles. Elle lui manque la capacité de voir d'ensemble la globalisation et la localisation, et ne sait pas faire une distinction nette entre la globalisation fonctionnelle et substantielle. Elle n'est pas capable de dépasser la société et la mentalité de l'ère industrielle et ne croit non plus au changement de paradigme universel et spirituel. Il est fait que l'esprit du siècle et la conscience de l'époque sont souvent épuisés, inclaircis et démunis de l'espoire en Europe. Il s'en explique la manque de confiance dans la connaissance et dans l'ère fondée sur la conscience.

Jusqu'à ce que l'Europe ne reconnait pas ses pêchés et ne demande pas pardon à l'humanité elle est exclue de l'avenir. C'est le seul moyen de retrouver notre paix interne. Jusqu'à ce que l'Europe n'élève pas symboliquement un monument à la commémoration de sa confession ses pêchés resterons sans remise. Érigons donc un (des) monument(s) sur les points différents de l'Europe pour invoquer le témoignage de notre confession bien tardive. Il importe que la confession ne soit ni humiliation ni scène théâtrale dûe aux actes politiques. La confession soit une simple reconnaissance, un regret, une excuse et une apologie symbolique de l'amour de conscience en sa qualité supérieure.

Ce monument nous fait remémorer les pêchés commises par l'Europe, d'une part, et fait délibérer la conscience européenne de sa culpabilité, d'autre part. Il est aussi une signe d'avertissement contre tous les formes de la guerre, soit destructive ou autodestructive, soit l'extermination dûe aux idéologies ou au racisme, soit l'humiliation cachée et raffinée basée souvent sur le terreur psychologique, soit le pouvoir totalitar des états, soit la colonisation économique et monétaire ou la pensée dogmatique et préconçue, soit l'idée de supériorité envers les autres, soit les tendances destructives menés contre les religions et le monde transcendental. Tous ces chemins sont impraticables. Ces guerres éveillent une conscience fausse aussi bien dans les vainqueurs que dans les vaincus. Les habitants d'un tel continent sont tous perdants.

Même si la culture et la conscience européennes se conserveront comme sources positives de l'avenir, rien ne justifierait la survie de l'Europe si la prix

de celle-ci serait la continuation infinie de l'histoire de destructions tout en permettant une pensée et une technologie fondées sur le principe de dégradation.

Peuples et États de l'Europe! Élevons ensemble les monuments de notre confession et réalisons le d'une telle manière qu'ils nous rappelleront la vérité à jamais: c'est que la vie et l'existence commune en paix ne se réalise que par la véritable paix interne.

Gemoedsrust in plaats van schuldbewustzijn

Voor een mental en geestelijk vrij Europa

Zweeds-Hongaarse oproep

Diepgewortelde schuldgevoelens steken in Europa veelal de kop op. Het zou evenwel nog erger zijn mocht Europa geen algeheel schuldbewustzijn hebben.

Europa is een succesvol continent van de moderne geschiedenis; tezelfdertijd is Europa ook een schandvlek van de moderne geschiedenis.

Honderd jaar geleden was Europa het continent met de sterkste beschaving; vandaag evenwel is het wellicht het zwakste continent.

Het probleem is niet zozeer dat Europa als continent de derde economische grootmacht is, veeleer heeft het haar gemoedsrust verloren en vindt het haar plaats niet meer. Het heeft geen zelfrespect meer en onderdrukt haar schuldgevoelens in het persoonlijke en sociale onderbewustzijn.

Europa heeft – onder meer – drie vreselijke zonden:

1. Tijdens de laatste twee millennia hebben in Europa in bijna elk koninkrijk, elke staat of democratie innerlijke strijd en burgeroorlogen elkaar opgevolgd;
2. Tijdens de laatste twee millennia hebben ook tussen de koninkrijken en de kleinere of grotere rijken de oorlogen elkaar opgevolgd;
3. Tijdens de laatste twee millennia heeft Europa ook op andere continenten en bij andere beschavingen immense vernielingen aangericht – in Amerika, Azië of Afrika –, en veelal speelde hierbij een vooringenomen en dogmatisch intellectueel en religieus gedrag een rol;

Haast alle instellingen en organisaties hadden hun deel in deze zelfvernietiging en vernielingsgolf: de kerk, de staat, het leger, of behalve de economie en andere instellingen, ook ontelbare Europese burgers die het voor eigen rekening deden.

Het maakt eigenlijk geen verschil dat andere continenten ook niet onschuldig zijn en ook hun deel hadden in de verschrikkelijke vernielingen.

De aangerichte schade qua mensenlevens, natuur, religie, cultuur of nog qua menselijke omgeving is onschatbaar en onherstelbaar. Het aangerichte kwaad kan je ook zomaar niet wegvegen door te stellen dat Europa ondertussen gemoderniseerd is en dat de levensstandaard in de helft van de lidstaten vrij hoog geworden is.

Europa is niet bij machte om met de voorbije twee millennia om te gaan. Het heeft ook de moed niet – zelfs niet voor zichzelf – om onder ogen te zien hoeveel mensen er in bepaalde eeuwen in Europa en op andere continenten lichamelijk en/of mentaal omgekomen zijn door toedoen van Europeanen. Er is hier niet enkel sprake van lichamelijke vernieling of dolle slachtpartijen maar ook van de mentale vernederingen en de listigste vernietigingen van economische staatsmachten.

Europa heeft de moed niet – zelfs niet voor zichzelf – om onder ogen te zien dat ze met een verschrikkelijk hoge schuld opgescheept zit, deels ten opzichte van Europese staten en volkeren en deels ten opzichte van rijken of volledig van de kaart geveegde volkeren buiten Europa.

Europa durft kennelijk de vraag niet te stellen of al deze vernietigingen en waanzinnige vernielingen van de laatste twee millennia wel degelijk nodig of onvermijdelijk waren dan wel dat ze misschien – tenminste in enkele gevallen – de schade had kunnen beperken en de conflicten op een minder gewelddadige wijze had kunnen oplossen.

Europa durft het probleem niet onder ogen te zien dat de oorzaak van de vele burgeroorlogen en wereldoorlogen meestal te vinden is in de intellectuele kennis en het mentale bewustzijn van een gegeven periode. Europa beseft nog steeds niet dat ofschoon de trots van de wetenschappelijke en technologische vooruitgang de resultaten tenminste evenveel bitterheid als geluk hebben voortgebracht.

Het Europees bewustzijn toont helemaal geen wroeging en in plaats van een aanzet tot bevrijding wel een onderdrukt gevoel van schuld. Noch voor zichzelf noch voor anderen geeft ze blijk van schuldbekentenis. Geen enkele Europese organisatie is ook maar bereid – de wellicht verouderde principes – van het recht op vernietiging, de “ethiek” van de vernietiging op te geven. Nog steeds geloven politici, organisaties en intellectuele scholen dat ze de triomf van hun belangen en waarden kunnen verwezenlijken door gebruik te maken van agressie. Zolang dit het geval blijft is dit een duidelijk teken dat er

van een Europa in Europa geen sprake kan zijn, vermits de (werkelijke of ingebeelde) verdrukkings-, vernederingsmentaliteit overheerst en de betrokken partijen er nog steeds niet van overtuigd zijn dat de problemen op een vreedzame wijze kunnen worden opgelost.

Dit is de reden waarom Europa geen geloof heeft in zichzelf, geen droom en geen toekomstvisie. Europa tast volledig in het duister met betrekking tot haar winst- of verlieskansen en haar winst- verliespercentage in de nieuwe wereld. Zij is niet bij machte om de globalisering en het locale als een eenheid te beschouwen of een onderscheid te maken tussen functionele en substantiële globalisering. Ze kan de maatschappij en de mentaliteit van de industriële periode nog steeds niet overstijgen. Ze kan nog steeds niet geloven in een universele spirituele paradigmawissel en in de nieuwe kennis- en bewustzijnsperiode die aanbreekt. De oorzaak hiervan is dat de Europese geest en het Europese bewustzijn op dit moment veelal uitgeput, wazig en zonder hoop is.

Europa kan enkel de toekomst tegemoet treden als ze haar zonden belijdt ten opzichte van zichzelf en de mensheid, en hiervoor ook vergiffenis vraagt. Dit is echter de enige manier om de gemoedsrust te vinden.

Europa zal pas vrijgesproken worden van haar zonden als er een symbolisch gedenkmmonument van schuldbekentenis gebouwd wordt. Laten we zo'n monument op enkele plaatsen in Europa oprichten en aldus een signaal geven dat we na dato onze zonden ten opzichte van onszelf en van anderen erkennen. Deze bekentenis mag geen zelfvernedering zijn, maar ook geen berekende businessshow. Het moet een gedenkteken zijn dat symbool staat voor besef, spijt, verontschuldiging en de liefde van een hogere bewustzijnsstaat.

Dit monument kan er enerzijds toe dienen dat Europa zich zijn zonden herinnert en anderzijds dat het bewustzijn vrij wordt van schuldgevoelens. Bovendien zal het tevens een waarschuwing zijn dat de wandaden van het verleden geen enkel alternatief bieden: noch oorlogsmiddelen, zelfvernietigingsacties, moorden uit ideologische overwegingen, wreedaardige of subtielere vernederingen, zielsbrekende of zenuwslopende krenkingen, machtsuitpattingen van staatsdespotisme, vijandigheden of vernietigingen, binnenlandse of buitenlandse economische of financiële kolonisering, overwegend dogmatische manier van denken, superioriteitsgevoel boven anderen, noch al de inspanningen om het transcendente en het religieuze uit de wereld te bannen. Hierdoor worden de problemen niet opgelost, wordt

enkel een vals bewustzijn opgewekt zowel bij de winnaars als de verliezers. Op zo'n continent verliest iedereen.

Europa kan onmogelijk tijdens de volgende twee millennia zo verder blijven boeren – als het de Europese cultuur en het Europees bewustzijn als positieve bron tenminste wil handhaven – en zijn volkeren, culturen en geloofsovertuigingen bewaren als het verder vasthoudt aan het destructieve verhaal uit het verleden en het al te toegeeflijke technologische denken.

Volkeren en staten van Europa! Laten we met z'n allen dit monument van spijt oprichten op een dusdanige wijze dat het ons helpt voor eeuwig de volgende waarheid te koesteren: vreedzaam samen leven kan je enkel met een echte gemoedsrust.

Mielen rauha syyllisyyden sijasta

Mielen ja hengen vapautuminen Euroopassa

Ruotsalais-Unkarilainen Vetoamus

Syyllisyyden tunteet ovat ominaisia eurooppalaisuudelle; ilman tätä ymmärrettävää syyllisyyden tunnetta tilanne olisi vielä pahempi.

Eurooppa on samanaikaisesti modernin historian menestyjä ja häpeäpilkku.

Satoja vuosia sitten Eurooppa oli vahvin sivilisaatio, nykyään ehkä heikoin.

Ongelma ei ole se, että Eurooppa on kolmannella sijalla mannerten välisessä kilpailussa tänään. Todellinen ongelma on se, että Eurooppa on menettänyt mielenrauhansa eikä löydä omaa paikkaansa. Eurooppa on menettänyt itsekunnioituksensa, ja kätkee syyllisyyden tunteensa alitajuntaansa sekä yksilö- että yhteisötasolla.

Eurooppa- muiden mukana- on syyllistynyt kolmeen raskaaseen syntiin:

1. Viimeisten kahden tuhannen vuoden aikana melkein jokaisessa kuningaskunnassa, valtiossa tai demokratiassa sisäiset taistelut tai sisällissodat ovat seuranneet toinen toistaan;
2. Viimeisten kahden tuhannen vuoden aikana sodat muuntuivat sodiksi kuningaskuntien, valtakuntien, ja modernien valtioiden välillä.
3. Viimeisten kahden tuhannen vuoden aikana Eurooppa on tuottanut mittaamattoman määrän tuhoa myös muilla mantereilla - Amerikassa, Aasiassa ja Afrikassa -, ja usein ennakkoluuloinen, dogmaattinen intellektuaalis-uskonnollinen käyttäytyminen on ollut vallitsevana.

Melkein kaikki instituutiot ja organisaatiot ovat jakaneet osansa tästä itsetuhoisesta ja vahingollisesta käyttäytymisestä; kirkko, valtio, armeijat, ja talouselämän instituutioiden lisäksi myös luvuttomat Euroopan kansalaiset omalta osaltaan.

Emme voi puolustautua sillä, etteivät muut mantereet eivät ole syyttömiä ja ovat tuottaneet kauhistuttavaa tuhoa.

Inhimilliselle elämälle, luonnolle, uskonnolle, kulttuurille ja ihmisten rakentamille ympäristöille tuotettuja tuhoja on mahdoton arvioida ja korjata.

Tuotettua tuhoa ei hyvitä se tosiasia että Eurooppa on tänä aikana modernisoitunut ja nostanut elintasonsa hyvin korkealle puolessa sen valtioista.

Eurooppa ei kykene käsittelemään kuluneita kahta vuosituhatta. Euroopalla ei ole rohkeutta myöntää - edes itselleen - kuinka paljon ihmisiä on tuhottu fyysisesti ja/tai henkisesti eurooppalaisten toimesta Euroopassa ja muilla mantereilla tiettyjen vuosisatojen aikana. Fyysiseen tuhoon ja itsetuhoon johtavia aggressionpurkausten ohella on esiintynyt myös henkistä nöyryytystä ja valtiiovallan harjoittamaa systemaattista taloudellista tuhoamista.

Euroopalla ei ole rohkeutta tunnustaa-edes itselleen-että sille on kertynyt valtaisa velka, osa siitä yksittäisille eurooppalaisille valtioille, osa ihmisryhmille jotka eivät muodosta valtioita, osa valtakunnille, valtioille ja kokonaan maan päältä pyyhkäistyille ihmisryhmille Euroopan ulkopuolella.

Eurooppa ei uskalla esittää kysymystä, oliko kuluneiden kahden vuosituhannen aikana tapahtunut tuho ja hävitys välttämätöntä tai väistämätöntä; tai oliko tai olisiko voinut olla mahdollisuuksia- edes joissain tapauksissa- vähentää aiheutetun tuhon määrää ja ratkaista konfliktit vähemmän väkivaltaisella tavalla.

Eurooppa ei uskalla kohdata sitä tosiasiaa että kansalais-sotien, sotien ja maailmansotien syyt löytyvät melkein aina vallitsevassa älyllis-tiedollisessa ilmiössä, aikakauden tietoisuudesta.

Eurooppa ei ole vielä kukaan oivaltanut että vaikka se onkin ylpeä tieteellisestä ja teknologisesta kehityksestään, tämä kehitys on tuonut mukanaan yhtä paljon kärsimystä kuin onnea.

Euroopan tietoisuus on hyvin kaukana katumuksen tilasta, joka toisi mukanaan vapautuksen torjutun syyllisyydentunnon sijasta. Eurooppa ei piittaa sen enempää itsestään kuin muistakaan. Ei löydy ainoatakaan eurooppalaista valtioita eikä ainoatakaan eurooppalaista organisaatioita, joka luopuisi -ehkä joidenkin aikansaeläneiden aatteiden antamasta- oikeudesta tuhota, tuhon "etiikasta". Edelleen on poliitikoista, organisaatioita, ja koulukuntia jotka uskovat, että ne voivat saavuttaa voiton ajamilleen päämäärille ja arvoille aggression avulla. Niin kauan kuin näin on, Euroopassa ei voi olla todellista Eurooppaa; niin kauan kuin tällainen määrä sortoa ja nöyryytystä (todellista tai kuviteltua) on olemassa, osapuolet eivät kykene ajattelemaan sen poistamista rauhanomaisin keinoin.

Tämä on syynä siihen miksi Euroopalla ei ole uskoa, unelmia, eikä tulevaisuuden visiota. Euroopalla ei ole näkemystä siitä voittaako vai häviääkö, ja missä määrin se voittaa tai häviää uudessa maailmassa. Eurooppa ei kykene näkemään globalisaatiota ja lokalisaatiota yhtenä kokonaisuutena eikä tekemään eroa pelkän toiminnallisen ja aidon globalisaation välillä. Eurooppa ei kykene astumaan teollisuusaikakauden yhteiskunnan ja mentaliteetin ulkopuolelle, ei kykene uskomaan universaaliin spirituaalisen paradigman muutokseen, eikä sillä ole uskoa uuteen tietoon ja tietoisuuteen perustuvaan aikakauteen. Tämän kaiken syynä on se, että eurooppalainen aikakauden henki ja tietoisuus on usein uupunut, sumentunut, ja vailla toivoa.

Eurooppa ei voi astua tulevaisuuteen ellei se tunnusta syntejään itselleen ja ihmiskunnalle ja pyydä niitä anteeksi. Tämä on ainoa tapa saavuttaa mielenrauha.

Eurooppa ei vapaudu synneistään, ennenkuin symbolinen muistomerkki syyllisyyden myöntämisestä on pystytetty. Pystyttäkäämme joihinkin Euroopan kaupunkeihin monumentti, joka muistuttaa meitä ja muita siitä että olemme tajunneet ja myöntäneet syntimme edes jälkikäteen. Tämä tunnustus ei ole itsensä nöyryyttämistä eikä laskelmoitu ele. Olkoon tämä muistomerkki yksinkertaisesti symboli uuden korkeamman tietoisuuden mukanaan tuomalle välittämiselle, katumukselle, anteeksipyynnölle, ja rakkaudelle.

Yhtäältä tämä muistomerkki voi auttaa Eurooppaa muistamaan syntinsä, toisaalta eurooppalainen tietoisuus voi vapautua syyllisyydestään. Muistomerkki voi myös muistuttaa siitä, ettei minkäänlainen sota tai sodankäynnin menetelmä, tuhon ja itsetuhon muoto, murhaaminen ideologisista syistä, avoin tai kätkeyty nöyryytys, valtiovallan harjoittama despotismi, viholliskuvien luominen ja niiden nimissä tuhoaminen, taloudellisen kolonisaation muodot, dogmaattinen ajattelu, ylimielinen asennoituminen, tai yritykset eliminoida transkendentiaalinen maailma ja uskonto, voi olla tulevaisuuden vaihtoehto. Nämä vaihtoehdot eivät ratkaise ongelmia, vaan luovat vääränlaista tietoisuutta niin voittajissa kuin häviäjissäkin.

Eurooppa ei voi seuraavan kahden tuhannen vuoden aikana - olettaen, että eurooppalainen kulttuuri ja tietoisuus säilyvät positiivisena voimana- takertua ajatukseen, että eurooppalaisen ihmisen, kulttuurien, ja uskomusten säilymisen hinta on loputon tuhoaminen ja sen mahdollistava teknologia ja ajattelutapa.

Eurooppalaiset ja Euroopan valtiot! Pystyttäkäämme yhdessä katumuksen muistomerkit, ja tehkäämme se niin että se pitää mielessämme perustotuuden: rauhanomainen yhdessä eläminen on mahdollista vain saavuttamalla todellinen mielen rauha.

Paz mental en vez del remordimiento

La liberación espiritual e intelectual de Europa

Petición húngara-sueca

Europa tiene frecuentes remordimientos de conciencia que no caracen de fundamento. Sin embargo, sería aún peor si Europa no tuviera remordimientos globales.

Europa es el exitoso continente de la historia moderna, mientras que Europa es la vergüenza de la historia moderna.

Europa fue el continente más potente de la civilización terrestre hace cien años, hoy quizás es el continente más débil.

El problema no es exclusivamente que Europa de momento sólo es el tercero en la competición económica de los continentes, sino también que ha perdido su paz mental y no encuentra su sitio. No aprecia a sí mismo, y su sentido de descrédito lo hunde en lo subconsciente personal y social.

Europa tiene – entre otros – tres pecados tremendos:

1. En Europa en los últimos dos mil años en casi todos los reinados, estados y democracias luchas internas y guerras civiles seguían uno al otro.
2. En Europa en los últimos dos mil años las guerras de reinados, de imperios pequeños y grandes, o de los estados modernos seguían una a la otra.
3. Europa en los últimos dos mil años en otros continentes de la civilización terrestre – desde América hasta Asia o África - también causó daños inapreciables, en lo que muchas veces tuvo un papel el comportamiento intelectual – religioso dogmático y parcial.

En este proceso de destrucción de sí mismo y de estrago participaron casi todas las instituciones y organizaciones: iglesia, estado, ejército, o por ejemplo la economía, y aparte de las instituciones numerosos ciudadanos europeos voluntariamente.

No implica la alteración de este hecho que los otros continentes tampoco son inocentes y que ellos tampoco evitaron las destrucciones terribles.

Los daños causados en la vida humana, en la naturaleza, en las religiones y en las culturas o en el ambiente construido son inestimables e irrestituibles. No se puede ocultar el detrimento producido con el hecho de que Europa mientras tanto ha modernizado a sí mismo y ha conseguido un nivel de vida relativamente alto en la mitad de sus estados.

Europa no puede encarar los últimos dos mil años. No se atreve a confesar ni siquiera a sí mismo que durante ciertos siglos en Europa o en otros continentes por los europeos cuanta gente fue asesinada físicamente y/o psíquicamente. Porque no sólo se trataba de la destrucción general y de sí mismo, sino también de humillación psíquica y del estrago económico más artero posible.

Europa no puede reconocer ante sí mismo tampoco que tiene una deuda acumulada inmensa por un lado hacia ciertos estados o pueblos que ni siquiera forman estados, por otro lado fuera de Europa hacia los imperios, estados o pueblos completamente extinguidos de diferentes continentes.

Parece que Europa no se atreve a plantear la pregunta de que si en los últimos dos mil años ha sido necesario e inevitable este sinfín de destrucción, este estrago enorme, o - por lo menos en algunas épocas - había o habría podido haber oportunidad para aliviar los daños y para tratar los conflictos de manera menos violenta.

Europa no se atreve a enfrentarse con el problema de que la razón de las guerras civiles, guerras y guerras mundiales casi siempre radica en el estado intelectual-escrito, espiritual-mental de la era en cuestión. Europa no ha llegado a entender hasta hoy que por mucho que aprecie su desarrollo científico y técnico estos resultados implicaron tanto padecimiento como alegría.

La conciencia de Europa no está en absoluto en el nivel adecuado para que en vez de sus remordimientos reprimidos siente un arrepentimiento que promete salvación. No ofrece absolución ni a sí mismo, ni a nadie más. Ningún estado europeo y organización europea renunció del derecho – quizás justificable con los principios antiguos – de la destrucción, de la moral del estrago. Aún siguen existiendo políticos, organizaciones, modos de pensar que creen que pueden hacer valer sus intereses y valores. El hecho de que ésto puede pasar demuestra claramente que en Europa no hay Europa, porque hay opresión-humillación, que según los interesados no se puede solucionar con medios pacíficos.

Por eso Europa no tiene ni fé, ni sueño, ni modelo de futuro. Europa apenas tiene cualquier idea de que si pierde o gana, o en que medida pierde o gana con el nuevo mundo. No es capaz de mirar la globalización y la localización como una unidad, no puede diferenciar la globalización funcional y substancial. No es capaz de sobrepasar la sociedad y la mentalidad de la época industrial, no puede creer en el cambio de paradigma universal-espiritual, no puede fiarse de la nueva edad basada en el saber y en la conciencia. La razón de todo ésto es que el espíritu y conciencia de época de Europa muchas veces está cansado, confundido y carece de esperanza.

Europa no puede entrar en el futuro hasta que no reconozca sus pecados a sí mismo y a la humanidad y no pida perdón. También sólo de esta manera podemos llegar hasta la paz mental.

Europa no recibe absolución de sus pecados hasta que no levanta un monumento para la confesión de sus delitos. Levantemos entonces en uno o varios puntos de Europa un Monumento que demuestra para nosotros mismos y a otros también que por lo menos ulteriormente hemos confesado y reconocido nuestros pecados. Esta confesión no sea ni la degradación de nosotros mismos, ni una pieza táctica calculada. Sea esta conmemoración un simple reconocimiento, arrepentimiento, un pedir perdón, y el símbolo del aprecio de la más alta calidad de conciencia.

Por un lado, el monumento hace Europa acordarse de sus propios pecados, por otro lado, la conciencia europea puede de esta manera liberarse de su remordimiento, y además advierte de que cualquier modo y forma de la guerra, la destrucción y el estrago de sí mismo, la hecatombe por concepción del mundo o por origen, la humillación cruel o oculta-fina, la denigración y tortura psíquica y mental, todas las formas del absolutismo poderoso y estatal, la creación y destrucción de un enemigo, la colonización económica-fiscal externa-interna, el modo de pensar parcial-dogmático, la preponderancia enfrente de otros, y por último el intento de abolir el mundo transcendente y de la religión no puede ser alternativa. Tampoco es un camino posible. No soluciona nada, como máximo despierta una conciencia falsa tanto en los que pierden como en los que vencen. En un continente así todos perdemos.

No hay porque Europa se mantenga en los próximos dos mil años – siempre que sigue manteniéndose como recurso positivo de la cultura y conciencia europeas – si la continuación sólo puede preservar los pueblos, las culturas y las fées de Europa por el precio de continuar la destrucción infinita-inescable, y el pensamiento y la tecnología con base de estrago que la acepta y permite.

Los pueblos y estados de Europa levantemos juntos los monumentos del arrepentimiento, y lo hagamos de una manera de que nos recuerde para siempre a la verdad, según la cual la convivencia, co-existencia pacíficas pueden ser realizadas mediante la consecución de la paz mental.

Вместо угрызнения совести – внутренний мир

Духовное-душевное освобождение Европы

Венгеро-шведское Воззвание

У Европы есть все основания для угрызнения совести, однако если у нее нет глобального угрызнения совести, еще хуже.

Европа является успешным континентом современной истории, в то время Европа - это стыд современной истории.

Сто лет тому назад Европа была сильнейшим континентом цивилизации на земле, сегодня Европа по всей вероятности - наислабейший континент.

Беда не только в том, что в экономической сфере Европа занимает лишь третье место среди континентов, но и в том, что она потеряла свой внутренний мир и не находит себе места. У Европы нет самоуважения, чувство стыда сублимируется в личное и общественное подсознание.

У Европы – среди прочего – три ужасных греха:

1. На протяжении последний двух тысячелетий в Европе во всех королевствах, государствах и демократиях одна за другой разряжались гражданские войны, внутренние сражения;
2. На протяжении последний двух тысячелетий в Европе одна за другой разряжались войны между королевствами, крупными-мелкими империями или современными государствами;
3. На протяжении последний двух тысячелетий лет Европа и на других континентах цивилизации на земле – от Америки до Азии через Африку – осуществила чрезвычайное разрушение, часто на основе предвзято-догматического духовного-религиозного поведения;

В этом самоуничтожении и уничтожении приняли участие практически все все учреждения и организации: церковь, государство, армия, или, например, экономика, а также – наряду с учреждениями – и целый ряд добровольно принявших в этом участие европейских граждан.

Этот факт остается фактом, несмотря на то, что остальные континенты также виновны: ужасные уничтожения происходили и там.

Вред, нанесенный человеческой жизни, природе, религии, культуре, или архитектуре неизмерим и невозместим. О нанесенном вреде нельзя забыть ссылаясь на то, что в Европе произошла модернизация и уровень жизни в половине государств возрос относительно высоко.

Европа неспособна переработать прошедшие две тысячи лет. Она не смеет даже самой себе признаться в том, сколько людей уничтожили европейцы физически и/или духовно, в то или другое столетие, в самой Европе или на других континентах. Потому что бушевало не только физическое уничтожение и самоуничтожение, но и духовное унижение, и властно-государственное и экономическое вычурное разрушение.

Европа не смеет даже самой себе признаться в том, как много она должна с одной стороны тому и другому европейскому государству, вернее народу, не относящемуся ни к какому государству, и с другой стороны – империям, государствам или даже полностью исчезнувшим народам вне Европы.

Европа судя по всему не смеет задаться вопросом, было ли это безграничное уничтожение и неимоверное разрушение необходимым и неизбежным на протяжении последний двух тысяч лет, или все-таки в тот или иной период была или могла быть возможность на снижение ущерба и на менее насильственное решение конфликтов.

Европа не смеет признаться себе в том, что причины гражданских войн, войн и мировых войн следует во всех случаях искать в духовном и умственном, душевно-сознательном состоянии данной эпохи. Европа до сих пор не поняла, что как бы горда она ни была своим научно-техническим развитием, эти результаты причинили по крайней мере столько же горя, сколько радости.

Сознание Европы еще далеко от того уровня, когда угрызение совести угнетенного сменяет угрызение совести, обещающее спасение. Европа ни себе, ни другим не дает искупить свои грехи. Ни одно европейское государство, ни одна европейская организация еще не отказалась от – может старыми принципами еще объяснимого – права на уничтожение, от «морали» уничтожения. Все еще есть такие политики, организации, образы мышления, которые считают, что путем насилия они смогут защитить свои интересы и ценности. Все что происходит - ясно доказывает, что в Европе нет Европы, так как есть (действительное или мнимое) угнетение-унижение, про которые заинтересованные считают, что мирными средствами их разрешить невозможно.

Именно поэтому у Европы нет веры, нет мечты, нет видения будущего. Европа слабо себе представляет, выиграет она или потеряет что-либо в новом мире, или в какой мере что-либо выиграет и в какой потеряет. Она неспособна увидеть единство глобализации-локализации, не способна отличить функциональную и субстанциональную глобализацию. Она не способна преодолеть общество и менталитет промышленной эпохи, не может поверить в универсально-спиритуальную смену парадигмы, не доверяет эпохе знания и сознания. И все это лишь потому, что дух и сознание Европы не выяснены, устарели и потеряли надежду.

Европа не сможет вступить в будущее до тех пор, пока не признается в своих грехах себе и человечеству, пока не попросит прощения. А это – единственный путь к достижению внутреннего мира.

Грехи Европы не будут отпущены до тех пор, пока она символически не воздвигнет памятник признанию своих грехов. Давайте же воздвигнем в одной или нескольких точках Европы Памятник, доказывающий как нам, так и другим, что мы хотя бы задним числом признали свои грехи. Это признание не должно быть самоуничижением, и не должно стать расчетливым тактичным театральным представлением. Да будет эта память символом признания грехов, их сожаления, просьбы о прощении, любви более высокого уровня сознания.

Во-первых этот памятник будет напоминать Европе о ее грехах, во-вторых европейское сознание избавится от угрызения совести, а в-

третьих будет служить предупреждением о том, что любая форма или метод ведения войны, разрушение-самоуничтожение, массовое уничтожение людей из-за их происхождения и мировоззрения, жестокое или скрыто-тонкое унижение, душевное калечение и преследование, любые формы властно-государственного превосходства, создание и разрушение врагов, экономическая и финансовая внутренняя и внешняя колонизации, предвзятое и догматичное мышление, превосходство над другими и в заключение стремление уничтожить трансцендентный мир и религию - альтернативой не являются. По этому пути идти нельзя. Он не решает ничего, разве что возбуждает в победителях и потерпевших в одинаковой мере ложное сознание. На таком континенте в проигрыше будут все.

Нет причин на то, чтобы Европа в последующие две тысячи лет продолжала свое существование путем сохранения своих народов, культур и верований посредством нескончаемого и нерывного разрушения, продолжая применение принимающего и допускающего технологию и образ мышления, основанный на принципе разрушения, если вообще европейская культура и сознание сохранятся в качестве положительных ресурсов.

Народы и государства Европы, давайте сообща воздвигнем памятник прощения, таким образом, чтоб он навечно напоминал нам истину, согласно которой мирное сосуществование, мирную жизнь можно достичь лишь посредством достижения внутреннего мира.

Umjesto svijesti krivice unutrašnji mir

Duhovno-intelektualno oslobođenje Evrope

Mađarsko-Švedski Apel

Europa često s pravom ima svijest krivnje, ukoliko ga pak nema, to je još gore.

Evropa je uspješan kontinent moderne povijesti, istovremeno ona je i sramota moderne povijesti.

Prije sto godina Europa je bila najjači kontinent zemaljske civilizacije, danas je ona možda najoslabljeniji kontinent svijeta.

Problem nije samo u tome, da je Europa trenutno treća u ekonomskoj konkurenciji između kontinenata, već što je izgubila svoj unutarnji mir i ne nalazi svoje mjesto. Europa nema samouvažavanje, a svoj stid spušta u individualnu i društvenu podsvijest.

Europa – između ostalog – ima tri užasna grijeha:

1. U Europi posljednjih dvije tisuće godina gotovo u svim kraljevinama, državama i demokracijama međusobne unutrašnje borbe ili građanski ratovi slijedili su jedan drugoga;
2. U Europi posljednjih dvije tisuće godina ratovi između kraljevina, između manjih-većih imperija ili između modernih država slijedili su jedan drugoga;
3. Europa je posljednjih dvije tisuće godina i na ostalim kontinentima – od Amerike do Azije ili Afrike – vršila pustošenje nemjerljivih mjera u čemu je veliku ulogu odigralo pristrasno-dogmatsko intelektualno-religiozno vladanje.

U ovom samouništavanju i uništavanju učestvovala su maltene sve institucije i organizacije: crkva, država, vojska, privreda, a pored institucija i veliki broj dobrovoljnih građana Evrope.

Navedenu činjenicu ne ublažava ni to što ostali kontinenti nisu nevini, te da su i oni vršili strašna rušenja.

Štete, koje su izazvane u ljudskim životima, u prirodi, u religijama, u kulturama ili u izgrađenoj sredini, jesu neprocjenljive i nenadoknadive. Veličina izazvane štete ne može pasti u zaborav ni onda, ako znamo da je

Europa u međuvremenu modernizirala sebe i u dijelu zemalja uspjela podići životni standard na relativno visok stupanj.

Europa ne može prevazići proteklih dvije tisuće godina. Čak ni pred sobom ne smije priznati koliko su euroljani stoljećima unutar Evrope ili izvan nje fizički i/ili duhovno ljudi ubili. Jer zapravo nije bijesnilo samo fizičko uništavanje-samouništenje, već i duhovno ponižavanje – najlukaviji vid upropašćenja od strane države, vlasti i privrede.

Europa ni sebi ne smije priznati veličinu akumuliranog duga u odnosu na pojedine države ili one narode koji ne konstituiraju državu, s druge strane imperijama, državama s ostalih kontinenata ili već izumrlim narodima.

Europa si očigledno ne smije postaviti pitanje: zar je proteklih dvije tisuće godina zaista bilo neizbježno i neophodno ovo ogromno rušenje i ova nevjerojatna mjera uništenja, ili je možda barem u nekim stoljećima postojala/mogla postojati šansa za smanjivanje šteta, za rješavanje konflikata uz manje nasilja.

Europa se ne smije suočiti s problemom da gotovo u svim slučajevima uzroke građanskih ratova, ratova i svjetskih ratova treba tražiti u psihičko-intelektualnom stanju, na razini duševnosti i svjesnosti date epohe. Europa do danas nije shvatila da bilo koliko da se ponosi znanstvenim i tehnološkim razvojem, ovi plodovi nanjeli su barem toliko gorčine koliko i radosti.

Svijest Europe daleko nije na toj razini da potisnutu svijest krivice sublimira u iskupljenje obećavajući pokajanje. Ni sebi, niti drugima ne nudi razrješenje. Ni jedna se europska država, niti jedna se europska organizacija nije još odrekla – duž starih principa donekle obrazloživog – prava rušenja, „morala” rušenja. Još uvijek postoje takve organizacije, političari, načini razmišljanja koji samo putem sile zamišljaju afirmaciju svojih interesa i vrijednosti. Dok je ovo realnost, dotle se jasno demonstrira da u Europi nema Europe, jer postoje takva (stvarna ili zamišljena) ugnjetavanja – ponižavanja za koje zainteresirani smatraju da su mirnim sredstvima nelječiva.

Europa stoga nema svoju vjeru, nema svoj san, nema svoju sliku budućnosti. Europa jedva ima pojma o tome dobija li ili gubi novim svijetom, zapravo ne zna u kojoj mjeri dobija i u kojoj gubi. Nije u stanju u cjelini promatrati globalizaciju i lokalizaciju, nije u stanju razlikovati funkcionalnu i supstancijalnu globalizaciju. Nije u stanju prevazići društvo i mentalitet industrijske epohe, nije sposobna da vjeruje u univerzalnoj-spiritualnoj promjeni paradigme, nije u stanju da vjeruje u epohi koja se bazira na znanju

i na svijesti — sve zato jer su se duh i svest Europe često umorili, ostalo je nejasno i sve siromašnije u nadi.

Europa ne može koraknuti u budućnost sve dotle, dok sebi i čovječanstvu ne prizna svoje grijehove i dok ne traži oprostaj. A to je i jedini put do njenog unutarnjeg mira.

Europa se neće moći razriješiti svojih grijehova, sve dok simbolički ne podigne spomenik priznavanju svojih grijehova. Postavimo stoga na jednom ili na više mesta u Evropi jedan takav spomenik, koji će i nama i drugima svjedočiti da smo barem naknadno uvidjeli i priznali svoje grijehove. Priznavanje međutim ne treba da bude samoponižavanje, ali ne smije postati ni taktička predstava. Neka ovo sjećanje jednostavno bude simbol uviđanja, pokajanja, traženja opraštaja i ljubavi višeg kvaliteta svijesti.

Ovaj spomenik će s jedne strane podsjećati Europu na grijehove, s druge strane pomoći će da se europska svijest oslobodi osjećanja krivice, s treće strane upozoravaće na to da bilo koja forma i bilo koji način ratova, rušenja i samorušenja, masovnog uništavanja ljudi zbog pogleda na svijet ili zbog porijekla, nemilosrdnog ili skrivanog-rafiniranog ponižavanja, duhovnog-nervnog slamanja i ukaljanja, da svaki vid samovolje države i vlasti, proizvodnje i upropašćavanja neprijatelja, eksterne-interne ekonomske-financijske kolonizacije, pristrasnog-dogmatskog razmišljanja, nadmoćnosti nad drugima i na kraju svaka težnja koja se usredotočuje na likvidaciju transcendentnog svijeta i religije ne smije postati alternativom. Nije ni prohodan put, jer ne rješava ništa osim što budi lažnu svijest podjednako i u dobitnicima i u gubitnicima. Međutim, na jednom takvom kontinentu svi su gubitnici.

Nije opravdano da Europa i sljedećih dvije tisuće godina opstane tako — ukoliko će europska kultura i svijest uopće opstati kao pozitivan izvor — da kontinuitet samo po toj cijeni uspije sačuvati narode, kulture i vjere Europe što će razmišljašlanje i tehnologija orijentirano ka rušenju, koja hrani beskonačnu pripovjetku uništenja, biti nastavljena.

Narodi i države Europe, postavimo zajedno spomenik pokajanja — i činimo to tako da nas za sva vremena podsjeća na onu istinu da se miran zajednički život, zajedničko egzistiranje može realizirati samo ostvarenjem unutarnjeg mira.

Liniștea interioară în loc de muștrări de conștiință !

Eliberarea spiritual-sufletească a Europei

Petiție suedezo-maghiară

Europa uneori cu scop are muștrări de conștiință , dar dacă nu are un sentiment general de vinovăție , e și mai rău.

Europa este țărmlul glorioasei istorii moderne și în același timp rușinea zilelor noastre .

Europa timp de 100 de ani a fost continentul unei civilizații puternice , iar acum a devenit poate cea mai firavă. Problema nu este numai că pe plan economic Europa se află numai pe locul trei între continente , ci pe lângă asta a pierdut și liniștea interioară , nu-și găsește locul,

nu percepe autoevaluare , iar sentimentul de rușine este înecat în subconștientul personal și colectiv.

Europa –între altele- are trei păcate teribile :

-în ultimii două mii de ani în aproape toate regate, state și democrații luptele interioare și războaiele civile izbucneau una după alta.

-în ultimii două mii de ani luptele între regate,imperii și state moderne izbucneau în lanț

-în ultimii două mii de ani a provocat pe alte continente –începînd din America pînă în Asia sau Africa- distrugerii inapreciabile presărat adeseori cu spirit și sentiment religios-dogmatic.

Din aceste distrugerii și autodistrugerii fiecare instituție își are partea : biserica , statul, armata sau economia iar pe lângă instituții mulți oameni ca voluntari și-au lăsat amprenta.

Nu schimbă situația și nu emană sentimentul de nevinovat faptul că și pe celelalte continente de la sine se efectuau distrugerii usturătoare. Distrugerile provocate în viața omenească , în natură , în religii sau în mediul înconjurător sunt inapreciabile și de neînlocuit.

Distrugerile provocate nu pot fi lăsate uitării chiar dacă între timp Europa avansează , se modernizează și jumătate din statele continentului au ajuns la un nivel de trai ridicat.

Europa nu poate administra cele două mii de ani. Nu poate nici chiar pe față să recunoască faptul că între secole în interiorul ei sau pe alte continente câți oameni au fost uciși fizic și sentimental deoarece nu numai distrugerea și autodistrugerea își ating apogeul ci și înjosirea spirituală și falimentarea administrativ-economică.

Europa nu poate să recunoască pe față că are datoriile imense față de unele state sau etnii europene, pe de altă parte față de statele , imperiile din afara Europei sau față de popoare deja dispărute.

Vizibil Europa nu are curajul să pună întrebarea dacă în cele două mii de ani aceste distrugerile nemiloase erau necesare și inevitabile sau măcar în câteva secole era loc și de ameliorarea daunelor și administrarea situațiilor conflictuale fără violențe devastatoare.

Europa nu poate da cu ochii de faptul că războaiele civile și cele mondiale își au originea aproape în fiecare caz în conștiința și nivelul spiritual al acelor timpuri.

Europa nu a înțeles nici acum că toată mândria și bucuria adusă de rezultatele în dezvoltarea științifico-technologică au pe umeri și mult amar.

Conștiința Europei de departe nu este la acel nivel la care să reflecte confesiunile în loc de muștrări de conștiință. Nu oferă dezlegare nici pentru alții nici pentru sine. Nici un stat european sau organizație nu s-a dezmințit de dreptul de-a distruge și de sentimentul distrugerii (care poate fi într-un fel explicat prin rădăcinile din trecut).

Mai există oameni politici , organizații , moduri de gândire , care cred că prin violență se pot impune atît ideii, interese cît și realizarea lor. Pînă cînd acest lucru există , este clar că în Europa nu există Europa dar persistă (real sau imaginar) o asuprire înjositoare , pe care responsabili ar putea rezolva pe cale pașnică. Din cauza asta Europa nu are credință , vise , nu are imagine în viitor. Europa nu are idee , dacă pierde sau cîștigă cu lumea nouă sau în ce direcție se decalează balanța între cîștig și pierdere. Nu este capabil să vadă ca un întreg globalizația și localizația , nu poate deosebi funcționalul de globalizația substanțială. Nu este capabilă să treacă peste societatea și mentalitatea erei industriale , nu crede în schimbarea spiritual-universal

paradigmatică , nu poate crede într-o nouă eră bazată pe căi științifice noi și toate aceste lucruri își au rădăcini în faptul că sentimentul și știința contemporană adeseori dă semne de oboseală , este neclară și fără speranțe

Europa nu poate intra în viitor pînă cînd nu se spovedește, recunoscînd vina față de sine și față de omenire , cerînd iertare și astfel poate împărtăși liniștea interioară.

Europa nu primește dezlegare de păcate, pînă cînd nu ridică simbolic un monument al spovedaniei și a recunoașterii păcatelor. Să ridicăm în mai multe locuri a europei astfel de monumente ca să ateste faptul că măcar ulterior recunoaștem păcatele. Recunoașterea să nu fie luat ca autoînjosire , și nu poate fi folosit ca instrument într-o scenă tactică. Să fie pur și simplu simbolul recunoașterii , a confesiunii , a iertării și a dragostei față de un conștient științific calitativ avansat.

Acest monument poate da aminte Europei pentru păcatele săvîrșite , astfel conștientul european se poate dezlega de sentimentul de vinovăție și ne poate atenționa oricînd că orice situație de război , distrugere – autodistrugere , genocid pe baza apartenenței etnice sau viziunii globale , tortura , contopirea spirituală , impunerea unui regim politic de orice fel , producția artificială a conflictelor și a distrugerilor , colonizarea economico-financiară (interioară sau exterioară) , gîndirea ultradogmatică , superioritatea față de alții ,și în final nimicirea lumii transcendente și spirituale nu poate prezenta alternative , nu poate fi o cale de urmat , nu rezolvă nimic și poate genera conștiință falsă atît în gîndirea învingătorilor cît și a învinșilor. Cu asemenea conștient nu există învingători !

Nu este indicat ca Europa să existe și în următorii două mii de ani dacă (cultura și conștientul european oarecum poate să rămînă sursă de energie pozitivă) continuitatea culturii a religiei popoarelor europene are ca preț distrugerea la infinit , acceptarea supremației acelor care acceptă și dau cale liberă gîndirii și tehnologiei ce au la bază distrugerea continuă.

Popoare și state europene , să ridicăm împreună un monument al confesiunii , și să facem în așa fel încît să rămînă pentru întotdeauna amintire acel adevăr prin care conviețuirea pașnică , coexistența sînt realizabile numai prin adevărata liniște și pace interioară.

Umesto svesti krivice unutrašnji mir

Duhovno-intelektualno oslobodjenje Evrope

Mađarsko-Švedski Apel

Evropa često s pravom ima svest krivice, ukoliko ga pak nema, to je još gore.

Evropa je uspešan kontinent moderne istorije, istovremeno ona je i sramota moderne istorije.

Pre sto godina Evropa je bila najjači kontinent zemaljske civilizacije, danas je ona možda najoslabljeniji kontinent sveta.

Problem nije samo u tome, da je Evropa trenutno treća u ekonomskoj konkurenciji između kontinenata, već što je izgubila svoj unutrašnji mir i ne nalazi svoje mesto. Evropa nema samouvažavanje, a svoj stid spušta u individualnu i društvenu podsvest.

Evropa – između ostalog – tri užasna greha ima:

1. U Evropi poslednjih dve hiljade godina maltene u svim kraljevinama, državama i demokratijama međusobne unutrašnje borbe ili građanski ratovi sledili su jedan drugoga;
2. U Evropi poslednjih dve hiljade godina ratovi između kraljevina, između manjih-većih imperija ili između modernih država sledili su jedan drugoga;
3. Evropa je poslednjih dve hiljade godina i na ostalim kontinentima – od Amerike do Azije ili Afrike – vršila pustošenje nemerljivih mera u čemu je veliku ulogu odigralo pristrasno-dogmatsko intelektualno-religiozno vladanje.

U ovom samouništavanju i uništavanju učestvovala su maltene sve institucije i organizacije: crkva, država, vojska, privreda, a pored institucija i veliki broj dobrovoljnih građana Evrope.

Navedenu činjenicu ne ublažava ni to što ostali kontinenti nisu nevini, te da su i oni vršili strašna rušenja.

Štete, koje su izazvane u ljudskim životima, u prirodi, u religijama, u kulturama ili u izgrađenoj sredini, jesu neprocenljive i nenadoknadive. Veličina izazvane štete ne može pasti u zaborav ni onda, ako znamo da je

Evropa međuvremenu modernizovala sebe i u delu zemalja uspela podići životni standard na relativno visok stepen.

Evropa ne može prevazići proteklih dve hiljade godina. Čak ni pred sobom ne sme priznati koliko su evropljani stoljećima unutar Evrope ili van nje fizički i/ili duhovno ljudi ubili. Jer zapravo nije besnelo samo fizičko uništavanje-samouništenje, već i duhovno ponižavanje – najlukaviji vid upropašćenja od strane države, vlasti i privrede.

Evropa ni sebi ne sme priznati veličinu akumuliranog duga u odnosu na pojedine države ili one narode koji ne konstituišu državu, s druge strane imperijama, državama sa ostalih kontinenta ili već izumrlim narodima.

Evropa očigledno ne sme postaviti pitanje: zar je proteklih dve hiljade godina zaista bilo neizbežno i neophodno ovo ogromno rušenje i ova neverovatna mera uništenja, ili je možda barem u nekim stolećima postojala/mogla postojati šansa za smanjivanje šteta, za rešavanje konflikata uz manje nasilja.

Evropa ne sme da se suoči sa problemom da maltene u svim slučajevima uzrok građanskih ratova, ratova i svetskih ratova treba tražiti u psihičko-intelektualnom stanju, u nivou duševnosti i svesnosti date epohe. Evropa do danas nije shvatila da bilo koliko da se ponosi naučnim i tehnološkim razvojem, ovi plodovi naneli su barem toliko gorčine koliko i radosti.

Svest Evrope daleko nije na tom nivou koji bi uspeo da potisnutu svest krivice sublimira u iskupljenje obećavajući pokajanje. Ni sebi, ni drugima ne nudi razrešenje. Ni jedna se evropska država, niti jedna evropska organizacija nije još odrekla – duž starih principa donekle obrazložljivog – prava rušenja, „morala” rušenja. Još uvek postoje takve organizacije, političari, načini razmišljanja koji samo putem sile zamišljaju afirmaciju svojih interesa i vrednosti. Dok je ovo realnost, dotle se jasno demonstrira da u Evropi nema Evrope, jer postoje takva (stvarna ili zamišljena) ugnjetavanja – ponižavanja za koje zainteresovani smatraju da su mirnim sredstvima neleživa.

Evropa stoga nema svoju veru, nema svoj san, nema svoju sliku budućnosti. Evropa jedva ima pojma o tome dobija li ili gubi novim svetom, zapravo ne zna u kojoj meri dobija i u kojoj gubi. Nije u stanju u celini posmatrati globalizaciju i lokalizaciju, nije u stanju da razlikuje funkcionalnu i supstancijalnu globalizaciju. Nije u stanju prevazići društvo i mentalitet industrijske epohe, nije sposobna da veruje u univerzalnoj-spiritualnoj promeni paradigme, nije u stanju da veruje u epohi koja se bazira na znanju i

na svesti — sve zato jer su se duh i svest Evrope često umorili, ostalo je nejasno i sve siromašnije u nadi.

Evropa ne može koraknuti u budućnost sve dotle, dok sebi i čovečanstvu ne prizna svoje grehove i dok ne traži opraštaj. A to je i jedini put do njenog unutrašnjeg mira.

Evropa neće moći da se razreši svojih grehova, sve dok simbolički ne podigne spomenik priznavanju svojih grehova. Postavimo stoga na jednom ili na više mesta u Evropi jedan takav spomenik, koji će i nama i drugima svedočiti da smo barem naknadno uvideli i priznali svoje grehe. Priznavanje međutim ne treba da bude samoponižavanje, ali ne sme postati ni taktička predstava. Neka ovo sećanje jednostavno bude simbol uviđanja, pokajanja, traženja opraštaja i ljubavi višeg kvaliteta svesti.

Ovaj spomenik će s jedne strane podsećati Evropu na grehove, s druge strane pomoći će da se evropska svest oslobodi osećanja krivice, s treće strane upozoravaće na to da bilo koja forma i bilo koji način ratova, rušenja i samorušenja, masovnog uništavanja ljudi zbog pogleda na svet ili zbog porekla, nemilosrdnog ili skrivanog-rafinisanog ponižavanja, duhovnog-nervnog slamanja i ukaljanja, da svaki vid samovolje države i vlasti, proizvodnje i upropašćavanja neprijatelja, eksterne-interne ekonomske-finansijske kolonizacije, pristrasnog-dogmatskog razmišljanja, nadmoćnosti nad drugima i na kraju svaka težnja koja se usredsređuje na likvidaciju transcendentnog sveta i religije ne sme postati alternativom. Nije ni prohodan put, jer ne rašava ništa osim što budi lažnu svest podjednako i u onima koji su dobitnici i u gubitnicima. Međutim, na jednom takvom kontinentu svi su gubitnici.

Nije opravdano da Evropa i sledećih dve hiljade godina opstane tako — ukoliko će evropska kultura i svest uopšte opstati kao pozitivan izvor — da kontinuitet samo po toj ceni uspe sačuvati narode, kulture i vere Evrope što će rušenje-orientisano razmišljašljanje i tehnologija, koja hrani beskonačnu pripovetku uništenja, biti nastavljena.

Narodi i države Evrope, postavimo zajedno spomenik pokajanja — i činimo to tako da nas za sva vremena podseća na onu istinu da se miran zajednički život, zajedničko egzistiranje može realizovati samo ostvarenjem unutrašnjeg mira.

Замість мук сумління - внутрішній мир

Духовне-душевне визволення Європи

Угорсько-шведське Звернення

У Європи є усі підстави для мук сумління, але якщо вона не має глобальних мук сумління, це ще гірше.

Європа є найуспішним континентом сучасної історії, і в той же час Європа – це сором сучасної історії.

Сто років тому Європа була сильнішим континентом цивілізації на землі, сьогодні Європа вірогідно - найслабший континент.

Проблема не тільки в тому, що в економічній сфері Європа займає лише третє місце серед континентів, але і в тому, що вона втратила свій внутрішній мир, та не знаходить собі місця. У Європи немає самоповаги, почуття сорому сублимується в особисту та суспільну підсвідомість.

У Європи – серед іншого – три страшні гріхи:

1. Протягом останніх двох тисячоліть у Європі в усіх королівствах, державах та демократіях одна за одною розпочинались громадянські війни, внутрішні битви;

2. Протягом останніх двох тисячоліть в Європі одна за одною розпочинались війни між королівствами, великими-малими імперіями або сучасними державами;

3. Протягом останніх двох тисячоліть Європа і на інших континентах цивілізації на землі – від Америки до Азії через Африку – зробила надзвичайне руйнування, часто на підставі упереджено-догматичної духовно-релігійної поведінки.

В цьому самознищенні та знищенні брали участь практично всі заклади та організації: церква, держава, армія, або, наприклад, економіка, і також – поряд з закладами – цілий ряд добровільно взявших у цьому участь європейських громадян.

Цей факт залишається фактом, незважаючи на те, що інші континенти теж винні: страшенні знищення відбувалися і там.

Шкода, нанесена людському житті, природі, релігії, культурі, або архітектурі неомірна та невідшкодована. Про шкоду забувати посилаючись на те, що в Європі відбулася модернізація і рівень життя у половині держав виріс відносно високо, неможна.

Європа неспроможна перетравити останні дві тисячі літ. Вона не сміє навіть самій собі признатися у тому, скільки людей знищили європейці фізично та/або духовно протягом того чи іншого сторіччя у самій Європі або на інших континентах. Тому, що бешкетувало не лише фізичне знищення та самознищення, але і духовне знищення, і владно-державне та економічне примхливе руйнування.

Європа не сміє навіть самій собі признатися у тому, яким великим боржником тої чи іншої європейської держави, точніше народів, що ні до якої держави не відносяться, а з іншого боку – імперій, держав або навіть повністю зникших поза межами Європи народів - вона є.

Європа здається не сміє запитати саму себе, чи було це безмежне знищення та неймовірне руйнування необхідним та неминучим протягом останніх двох тисячоліть, чи у той чи інший період все ж таки була, могла існувати можливість зменшення шкоди та знаходження менш насильного вирішення конфліктів.

Європа не сміє признатися собі в тому, що причини громадських війн, війн та світових війн в усіх випадках треба шукати у духовному та розумовому, душевно-свідомому стані цієї епохи. Європа до цього часу ще не зрозуміла, що, як би вона не пишалася своїм науково-технічним розвитком, ці результати завдали принаймі стільки ж горя, скільки радості.

Свідомість Європи ще далека від того рівня, коли муки сумління пригнобленого замінюють муки сумління, що обіцяють рятунок. Європа ні собі, ні іншим не дала спокутувати свої гріхи. Ще ні єдина європейська держава, ні єдина європейська організація не відмовилася від – може старими принципами ще зрозумілого - права на знищення, від «моралі» знищення. Все ще є такі політики, організації, образи мислення, що вважають: шляхом насильства вони зможуть захистити свої інтереси та цінності. До того часу, поки це все продовжуватиметься, зрозуміло, що у Європи немає Європи,

тому що є (справжнє або видумане) гноблення-приниження, про яке зацікавлені вважають, що мирними засобами вирішити їх неможливо.

Саме цьому у Європи немає віри, немає мрії, немає бачення майбутнього. Європа не дуже добре уявляє собі, виграє вона чи програє щось у новому світі, чи в якій мірі щось виграє і в якій програє. Вона неспроможна побачити єдність глобалізацій-локалізації, неспроможна розрізнити функціональну та субстанціональну глобалізацію. Вона неспроможна переборити суспільство та менталитет промислової епохи, не може повірити в універсально-спиритуальну зміну парадигми, не довіряє епосі знання та свідомості. И все лише тому, що дух та свідомість Європи не виявлені, застарілі та втратили надію.

Європа не може вступити в майбутнє до тих пір, поки не зізнається у своїх гріхах собі та людству, поки не перепросить всіх. А це – єдина путь к досягненню внутрішнього миру.

Гріхи Європи не будуть відпущені до тих пір, поки вона символічно не створить пам'ятник признання своїх гріхів. Давайте ж створимо в одній або різних точках Європи Пам'ятник, що доведе як нам, так і іншим, що ми хоча б заднім числом визнали свої гріхи. Це визнання не повинно бути самоприниженням, і не повинно стати ощадливою тактичною театральною виставою. Нехай ця пам'ять буде символом визнання гріхів, жалю, прохання пробачення, любові більш високого рівня сумління.

По-перше цей пам'ятник буде нагадувати Європі про її гріхи, по-друге європейська сумлінність позбавиться мук сумлінності, а портрет буде попередженням про те, що будь-яка форма або метод ведення війни, знищення-самознищення, масове зниження людей через їх походження та світогляд, жорстоке або скрите-тонке приниження, душевне калічення та переслідування, будь-які форми владно-державної зверхності, створення та руйнування ворогів, економічна та фінансова внутрішня та зовнішня колонізація, упереджене та догматичне мишлення, зверхність над іншими і накінець стремління знищити трансцендентний мир та релігію – не є альтернативою. Цим шляхом йти неможна. Він не вирішить нічого, лише викличе як у переможців, так і серед програвших в однаковій мірі ложне сумління. На такому континенті програють усі.

Немає ніяких причин на те, щоб Європа протягом наступних двох тисячоліть продовжувала своє існування зберігаючи свої народи, культури та віри завдяки неспинному та безперевному руйнуванню, продовжуючи використання приймаючого та дозволяючого технологію та образ мислення, заснований на принципі знищення, якщо європейська культура та сумлінність взагалі залишиться позитивним ресурсом.

Народи та держави Європи! Давайте усі разом створимо пам'ятник прощення, таким чином, щоб він навік нагадував нам істину, про те, що мирне співіснування, мирне життя можна досягти лише завдяки досягненню внутрішнього миру.